

Tijding

Editie 2 - 2024

IN GESPREK MET MARCO BATENBURG

**'Zending is een beweging van God,
die mensen uitzendt'**

ONDERNEMER RALPH SEGERS:

**'Ik wil gewoon dienstbaar zijn op
de plek waar ik ben'**

PREDIKANT-PIONIER DICK WOLTERS:

**'Laten we dankbaar zijn voor het
appel dat we horen'**

Roeping

Genoten van
deze Tijding?
Geef hem door!

 izb

Wie worden er geroepen?

'Het is dat God iets tegen je zegt. Dat Hij laat merken: Ik wil dat jij iets voor mij gaat doen of woorden gaat vertellen die Ik spreek.' Het is de uitleg van Ezra, mijn 9-jarig zoontje. We zitten samen aan de eettafel en hebben een gesprekje over roeping. Beiden vinden we het een mooi maar ook moeilijk onderwerp. Want wanneer kan je eigenlijk spreken van roeping? En hoe gaat dat dan in z'n werk? Wacht je op een signaal uit de hemel of ga je er zelf actief naar op zoek? Trouwens, wordt iedereen in de kerk ergens voor geroepen?

In deze editie van Tijding komen we allerlei verhalen van roeping tegen. Soms heel duidelijk, als een heldere opdracht. Vaker is het een verlangen dat in iemand wordt gelegd en langzaam maar zeker ontkiemt. Stuk voor stuk prachtige verhalen over mensen die Gods stem op een of andere manier op het spoor zijn gekomen en dat proberen te vertalen naar het leven van alledag. Het zijn voorbeelden van gehoorzaamheid.

Ook al krijgen we niet allemaal de 'speciale' variant, een roeping hebben we allemaal. Als onderdeel van de apostolische kerk delen we in de hoge roeping van elke gelovige, om van Christus te getuigen. Ieder op z'n eigen door God toegewezen plek en manier. Op het schoolplein, thuis, of op het werk, met woorden en daden.

Gehoor geven aan roeping is lang niet altijd makkelijk. Het betekent vaak dat je tegen de maatschappij en misschien vooral tegen jezelf ingaat. Je zet je tijd, geld en competenties in om een ander te dienen – en daarmee doe je zelf een stapje terug. Daarnaast kunnen we ons geregeld afvragen of we wel geschikt zijn voor het werk dat we moeten doen. Om je roeping vol te kunnen houden is het daarom nodig om dicht te leven bij Degene die heeft geroepen. Hij, die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal. Op Hem moet en kan je terugvallen!

Een mooie vraag om de komende periode eens over na te denken: waar en hoe word ik geroepen?

Michaël Boon
directeur-bestuurder a.i. IZB

‘Zending is een beweging van God’

**MARCO BATENBURG,
NIEUWE DIRECTEUR-
BESTUURDER IZB**

Een zonovergoten middag in april – de terrassen in het centrum van Gouda zijn goed gevuld, toeristen uit binnen- en buitenland verspreiden zich over de Markt. Ongetwijfeld zullen ze ook de Sint-Jan, met zijn wereldberoemde collectie gebrandschilderde glazen, aandoen. Marco Batenburg kent hier, rond ‘zijn’ kerk, ongeveer elke straatsteen. Hij woont overigens zelf niet in het centrum maar aan de rand van Gouda, richting Haastrecht. Veel rust en ruimte en toch nog altijd op fietsafstand van de binnenstad. In een van de horeca-etablisementen vertelt de toekomstige IZB-directeur wie hij is en wat hem drijft.

Laten we maar meteen aanhaken bij het thema van dit magazine: roeping. Voor de meeste dominees geen vreemd verschijnsel. Ds. Batenburg zegt het desgevraagd zo: ‘Geroepen worden heeft alles te maken met het horen van een stem, het is iets dat van de andere kant komt.’ Dat de jonge Marco ooit predikant zou worden hoefde niemand echt te verwonderen, al was het ook bepaald niet meteen een uitgemaakte zaak. ‘Van jongs af aan houd ik veel van Jezus, ik ging graag naar de kerk, er zijn toen al zaadjes geplant. Tijdens mijn middelbareschooltijd drong de vraag zich op: zou het predikantschap iets voor mij zijn? Dat heb ik een tijdje afgehouden.’ Dat laatste had te maken met het feit dat Marco een bepaald beeld had van het ambt. ‘Ik was bang dat ik in een bepaalde rol zou worden gedrukt, en die rol kwam niet overeen met mijn ideeën over de invulling van het ambt.’

Hij begon daarom met de studie wiskunde (in Delft). ‘Maar ik kwam er heel snel achter dat dat niet mijn plek was. In die tijd hoorde ik een preek over de roeping van Elisa, de dominee noemde expliciet de optie om theologie te studeren.’ Het was inmiddels duidelijk, van wiskunde werd hij

niet blij. Het werd dus theologie, in Utrecht. Waarom toch eerst die andere route bewandeld? 'Wiskunde is ook een mooi vak, zeker. Maar tijdens die studie voelde ik me ongelukkig. Het zou overdreven zijn om te zeggen dat ik aan het wegluchten was voor mijn roeping, maar toen ik eenmaal die omslag gemaakt had, ging het vanzelf.'

'Ontspannen manier'

Ook anderen waren indirect bij deze keuze betrokken. 'In Sliedrecht, waar ik opgroeide, bezocht ik een koffiebar, een soort open jeugdwerk. Daar waren meerdere mensen met wie ik dat verlangen deelde, en in die bedding groeide dat ook.' Het stond overigens niet onomstotelijk vast dat hij gemeentepredikant zou worden. Verder studeren, eventueel promoveren, was eveneens een wenkend perspectief. Al vrij vroeg echter, tijdens een 'snuffelstage', kreeg Batenburg de smaak te pakken 'van catechese, kerkenraadswerk, preken. Kortom, dicht bij de gemeente zijn'. Het leervicariaat – de officiële term van deze stage – deed hij in de Hervormde Gemeente van Gorinchem, waar ds. Dick van de Linde toen predikant was. "Het is een periode geweest die mij sterk heeft gevormd", schreef hij in een afscheidsbundel voor ds. Van de Linde. "Ik werd geraakt door de ontspannen manier waarop Dick omging met het predikantschap. Daarnaast trof mij ook de manier waarop hij kunst- en cultuuruitingen een plaats wist te geven binnen verkondiging en catechese."

Dat Marco Batenburg zelf gemeentepredikant van de Sint-Jan zou worden, een godshuis waar (glas)kunst en de Schrift op ongeëvenaarde

wijze hand in hand gaan, kon hij toen nog niet bevroeden. In genoemd artikel verwees hij naar de Goudse Glazen-diensten waarbij een Bijbelgedeelte en een glas nadrukkelijk naast elkaar worden gelegd. "Telkens blijkt dat niet alleen de Bijbel verhelderend licht geeft om een glas beter te 'verstaan', ook werpt het glas vaak nieuw licht op de Bijbeltekst."

Iets eenzaam

De IZB is bepaald geen onbekende in zijn leven (zie kader). 'Ik heb in mijn leven veel van de IZB ontvangen. Als jongere heb ik de Kerstconferentie bezocht, onze gemeente doorliep het Focustraject, ik volgde programma's van Areopagus, en heb diverse bestuursfuncties bij de IZB vervuld.' En nu dus de nieuwe directeur-bestuurder. Ook een geval van roeping? 'Mijn termijn als synodepreses loopt per 1 juni af, dus ik stond wel voor de vraag wat ik na die datum zou doen. Gemeentepredikant is een prachtig beroep, maar ik heb in de afgelopen jaren ook ontdekt hoeveel vreugde het me geeft om leiding te geven en te besturen. De vacature van directeur-bestuurder bij de IZB viel wel in die zoektocht ja. Ik ben heel dankbaar dat het zo gelopen is.'

Wat ga je missen nu je afzwaait als synodepreses?

'Het in teamverband optrekken met mensen, daar heb ik erg van genoten. Het predikantschap kan iets eenzaam hebben, dan is het mooi als er ook werk is waarbij het erom gaat dat je sámen je schouders ergens onder zet. Ik hoop dat ik op die manier een bijdrage aan de kerk heb kunnen leveren.' Corona heeft ook op de kerk een zware wissel getrokken, dat maakte dat het bij tijden een zware job was. 'Beperkende maatregelen vielen slecht bij sommige plaatselijke gemeenten. We kregen, ook van individuele gemeenteleden, echt boze brieven. Die hebben we altijd persoonlijk beantwoord. Als mensen de moeite nemen in de pen te klimmen, hebben ze er ook recht op dat we ze serieus nemen.'

Hoe hoop je herinnerd te worden binnen de synode?

'Ik heb geprobeerd leiding te geven aan de zoektocht naar wat de kerk in deze tijd te doen staat. Daarbij wilde ik dat mensen zich als synodelid gehoord wisten. Iedereen recht doen, daar heb ik heel erg mijn best voor gedaan. Dat

“

Ik heb geprobeerd leiding te geven aan de zoektocht naar wat de kerk in deze tijd te doen staat.”

“

Blijkbaar zijn we
vatbaar voor een leven
zonder God.”

is hoop ik, denk ik, gezien: dat ik mensen de ruimte heb gegeven. En natuurlijk niet alleen in die vijf, zes dagen per jaar van de generale synode, maar ook in ander verband.

Verder heb ik ook gewoon dienstbaar willen zijn. Corvee-dingen horen bij iedere functie, ook bij deze.’

Twintigers

Over de toekomst van de kerk zou je in een onbewaakt moment uiterst somber gestemd kunnen raken. Enkele dagen voor dit kennismakingsinterview hield de IZB een bezinningsavond over jongeren die de kerk ‘via de achterdeur’ verlaten. Predikanten en jeugdouderlingen hebben vaak geen idee wat twintigers bezighoudt, luidde de verzuchting. Herkenbaar?

‘De taak van een predikant is heel veelzijdig en uitdagend. Inderdaad, het is niet makkelijk om alle twintigers erbij te houden. Maar de ouderen in de gemeente hebben misschien net zo goed reden om te zeggen: weet de dominee wel wat óns bezighoudt? Er is zo’n diversiteit, er zijn zoveel uitdagingen. Trouwens, die groepen twintigers verschillen onderling ook nog van

elkaar.’ Het feit dat jongeren – en niet alleen zij – afhaken, raakt hem. ‘Blijkbaar zijn we vatbaar voor een leven zonder God.’

Mensen die de kerk(gang) op een laag pitje zetten, gebruiken vaak het argument dat er in hun drukke levensfase geen ruimte voor is, ze maken nu andere keuzes maar zeggen de mogelijkheid open te houden later terug te keren. Batenburg is daar niet zo hoopvol over: ‘Ik denk dat mensen het zelf niet beleven als een definitieve breuk. Maar op het moment dat je de vaste gang loslaat, ben je feitelijk al afscheid aan het nemen. Die discipline heb je als mens gewoon nodig. Ik merk dat zelf ook. Op zondag ben ik regelmatig vrij, en ik ga dan heel graag naar de kerk. Daar gebeurt het, daar moet je bij zijn.’

Tijdens een bijeenkomst in het kader van de kerk na corona, najaar '21, pleitte je voor het ontwikkelen van 'een theologie van de plaats'. Wat bedoel je daarmee?

‘De kerk wortelt op een plek waar mensen op zondag binnenlopen, dat is iets heel kostbaars. Vervolgens zwermen die gemeenteleden weer uit door de wijk. En ben je ook dán getuige van

Christus? Weten mensen uit je omgeving hoe je in het leven staat?' In zijn vorige gemeente, Waddinxveen, heeft hij daar mooie ervaringen mee opgedaan. Er was een groeiend verlangen in de kerkelijke gemeente om ook in de geografische wijk present te zijn, waardoor ook meer zichtbaar werd wat christenen drijft. Daar werden ook verschillende acties voor georganiseerd. 'Het jaarlijkse buurtfeest was echt een begrip, Jan en alleman deed eraan mee. Voordeel was dat voor een aantal gemeenteleden de drempel lager werd om ook eens een wijkgenoot mee te nemen naar de zondagse dienst.'

Hij wil zich geen calimerocomplex laten aanpraten, 'krimp mag niet leiden tot kramp', maar feit is natuurlijk wel dat een kleiner wordende kerk zich geplaatst ziet voor steeds grotere uitdagingen. 'In de breedte wordt de kerk echt kwetsbaar. Hier en daar is er nauwelijks kader meer. Er zijn gemeenten waar jarenlang geen kind is gedoopt... Er is veel ongelijktijdigheid. In Gouda hadden we een groep van 32 belijdeniscatechisanten. Ik heb hen gezegd: beseffen jullie dat er gemeenten bestaan die kleiner in getal zijn dan jullie?!

De nieuwe directeur wil naast het werk voor de IZB ook graag blijven voorgaan. 'Op die manier onderhoud ik ook de band met de gemeenten. Daar ontvang ik zelf veel in, maar het past ook bij mijn rol als ambassadeur van de IZB.'

Huis van zending

Batenburgs aantreden valt bepaald niet in de saaiste periode in de geschiedenis van de organisatie. De IZB is samen met de GZB op zoek naar een Huis van Zending, 'een gezamenlijke werk- en inspiratieplek' in het midden van het land. Een plek die 'zending ademt, waar gebed de ruimte heeft en waar we Nederlandse gemeenten en partners uit de wereldkerk gastvrij kunnen ontmoeten'. Beide bonden werken in Nederland en wereldwijd inhoudelijk al jaren goed samen, een samenwerking die de komende jaren zal worden verdiept en dus ook vanuit een gezamenlijk kantoor vorm krijgt.

Hij kan alleen maar van harte achter de plannen

staan. 'Zending is een beweging van God, die mensen uitzendt. Het heeft haast iets gekunstelds om dat te laten ophouden bij de landsgrenzen.' In dit verband denkt hij dankbaar terug aan de contacten met christenen buiten Nederland, die hij vanuit zijn functie als synodepreses onderhield, zoals met de kerk in Rijnland, onderdeel van de Protestantse Kerk in Duitsland. 'Vanwege corona kwamen zulke contacten pas later in mijn ambtstermijn op gang. In november heeft de generale synode van de PKN een verklaring opgesteld over antisemitisme, ook de Rijnlandse

kerk bleek daar in de vergadering die ik onlangs bezocht mee bezig te zijn. Daarin zouden we mooi samen hebben kunnen optrekken – je hoeft niet opnieuw het wiel uit te vinden. “Met alle heiligen” – daar zijn mijn ogen echt voor opengegaan. Juist die diversiteit is mooi.’

Het bijwonen van conferenties buiten de landsgrenzen kan hij soms – voor zover de agenda dat toelaat – combineren met een van z'n hobby's: steden bezoeken. 'Praag bijvoorbeeld. Een tijdje geleden was ik daar voor een conferentie, ik

plakte er toen op eigen kosten een dag aan vast en heb heerlijk door de stad gelopen.'

Een andere liefhebberij is schaken – achter de computer. 'Je kunt daar oneindig mee doorgaan, ook 's nachts als je speelt tegen mensen in een andere tijdzone. Dat is wel eens een verleiding ja, die in tijd nogal dreigt uit te dijen...'

Nog even zijn wiskundige aanleg: kennis van cijfers zal een bestuurder wel van pas komen toch? Marco Batenburg lacht bescheiden. 'Nee, op dat punt moet ik nog wel wat studeren...'

Marinus Cornelius (Marco) Batenburg (1972) groeide op in Sliedrecht en studeerde theologie in Utrecht. Als predikant stond hij achtereenvolgens in de hervormde gemeente van Zalk en Veecaten, en in Waddinxveen. Sinds 2013 is hij verbonden aan de protestantse Sint-Jansgemeente in Gouda. Eind 2019 werd ds. Batenburg benoemd tot preses van de generale synode van de Protestantse Kerk in Nederland. Om die veeleisende functie te kunnen vervullen werd hij voor 80% vrijgesteld van het gemeentewerk in Gouda.

Hij is medeauteur van 'Goed gelovig', een thematische uitleg van de Heidelbergse Catechismus voor verkondiging en onderwijs.

Bij de IZB was hij in verschillende rollen betrokken: als lid van de Raad van Toezicht, als bestuurslid en (van 2015-2019) als bestuursvoorzitter.

Per 1 juni heeft hij afscheid genomen als synodepreses en op 1 september stopt hij als gemeentepredikant in Gouda om aan de IZB te worden verbonden als predikant met een bijzondere opdracht.

Marco Batenburg en zijn vrouw, Martine, hebben drie volwassen kinderen van wie er nog één thuis woont.

Langs zij bij gemeenten

Als de kerk een barbecue organiseert, zou je dan ook de buurt kunnen uitnodigen? En staat de gesprekskring open voor iedereen? Geen twee kerkelijke gemeenten zijn hetzelfde. Maar overal leeft, als het goed is, een verlangen om het geloof in Jezus Christus uit te stralen naar de omgeving. Missionair gemeente-zijn is een groei-proces, waarbij de IZB graag een eindje oploopt.

Agnes van Haaften-Thijssen is teamleider Gemeentecontact & Advies bij de IZB. Op de vraag waar ze in haar werk enthousiast van wordt, antwoordt ze: 'Als ik mensen in de kerk ontmoet bij wie op een of andere manier de liefde voor God, de kerk en de samenleving bij elkaar komen. Natuurlijk voelen wij ook de koude wind van de secularisatie, die gaat onze gemeenten niet voorbij. Dat kan tot een verkrampde houding leiden ("al die nieuwigheid, laten we het maar bij het oude laten") óf het kan juist de drang naar vernieuwing aanwakkeren. De kunst is, de concentratie op Christus te behouden, vanuit de trouw aan je roeping. We moeten daarom steeds afgestemd zijn op Gods stem.'

Op stoom

Die samenleving, die ben je ook zelf. 'Binnen en buiten de kerk – dat kun je niet scheiden. Dat is ook de uitdaging: hoe houd je een open, gastvrije gemeente, met behoud van het evangelie? En dus ook met de radicaliteit van het evangelie, want de oproep tot bekering klinkt. Als je daar niet op aangesproken wilt worden, moet je niet in de kerk zijn.'

Samen met haar collega's komt ze langszij bij gemeenten om te kijken wat ze in die specifieke situatie kunnen betekenen. Dat begrip 'langszij' is veelzeggend: 'We zien de gemeente als een schip dat al op stoom is. Daar zijn we als IZB altijd naar op zoek: wat is er al? En waar zie je iets van God? Je begint niet bij niks! Het is ook goed om ingesleten dingen tegen het licht te houden. Zo gaan we het proces aan, we zetten stappen in het meer en meer gemeente van Jezus Christus zijn. Dat is pas klaar als Hij terugkomt.'

Het sleutelwoord, aldus Agnes, is luisteren. 'De gemeente stelt een vraag, bijvoorbeeld: hoe kunnen de gemeenteleden meer toegerust worden, help ons eens. Of: wat is nodig voor een beleidsplan? Soms moet de grond rijp gemaakt worden om de blik op de samenleving te richten. Dat kan vorm krijgen door een gemeente-breed jaarthema uit te zetten.'

'Denk ruimer'

Sowieso is het goed om met de leden van de kerkenraad in gesprek te gaan, benadrukt ze.

'Het lijkt soms of men vooral aan het managen is, terwijl bezinning en Bijbelstudie hun kerntaken zijn. Vaak willen ze dat ook wel, maar ze moeten er wel voldoende ruimte voor vinden. Wij hebben daar methodes voor. Een mini-scan voor kerkenraden bijvoorbeeld, met 5 à 6 vragen om helder te krijgen hoe je je missionair-zijn vormgeeft.'

Agnes geeft een herkenbaar voorbeeld. 'Stel, je gemeente is behoorlijk vergrijsd, hoe ben je in die context kerk? Ben je alleen bezig het hoofd boven water te houden? Kun je de vreugde terugvinden? Heel snel wordt in zo'n situatie gezegd: er zouden meer jongeren bij moeten

komen. Logisch, vers bloed is nodig voor het voortbestaan. Maar het kan ook iets verlamdends hebben, dat je alleen let op wat er niet is. Wees ook blij met wat er is.'

Ze wil gemeenten graag uitdagen. 'Elke context is anders, en dat geldt ook voor het kerkelijk leven. Kun je ook de buurt uitnodigen op de barbecue van de kerk? En als je een kring hebt – is die open voor iedereen? Heb je erover nagedacht

hoe hoog de drempel van jouw kerk kan zijn? Voor je gaat geloven, wil je ergens bij horen. En wáár wil je dan bij horen?'

Kaarslicht

Een voorbeeld van een drempelverlagend initiatief is het 'Spoor van Licht' zoals dat in verschillende kerken wordt georganiseerd. Rust, muziek, kaarslicht – een combinatie die al jaren veel bezoekers trekt. 'Mensen mogen een kaars meenemen, vinden dat heel mooi. Dat is hun taal! We geloven toch dat de Geest aansluit bij de taal van die mensen?!'

Missionair zijn begint, is Agnes' vaste overtuiging, bij het geloofsgesprek in de gemeente. 'Op kringen wordt dat wel regelmatig gedaan, maar daarbuiten is er in de gemeente onderling vaak schroom. Misschien moet je een eigen taal ontwikkelen, dat merken we ook bij jongeren.' Het hoeft niet zo ingewikkeld te zijn: 'Onder de koffie na de dienst zou je in groepjes met elkaar kunnen praten over de vraag of je de afgelopen week iets van God hebt gezien. Leg je masker maar eens af, je hoeft geen beroepsgelovige te zijn.'

DARE TO SHARE

**Durf jij uit te stappen
en van betekenis te
zijn voor een ander?**

Doe mee met Dabar: zet je talenten in voor de verspreiding van het evangelie! Zo ben je echt van betekenis voor anderen. Tegelijkertijd groei je in geloof, leer je nieuwe mensen kennen en heb je een unieke vakantieweek op een Nederlandse camping. Klinkt dit als iets voor jou?

Dare to share your summer!

**MELD JE AAN
VOOR DABAR!**

izb.nl/dabar

DABAR

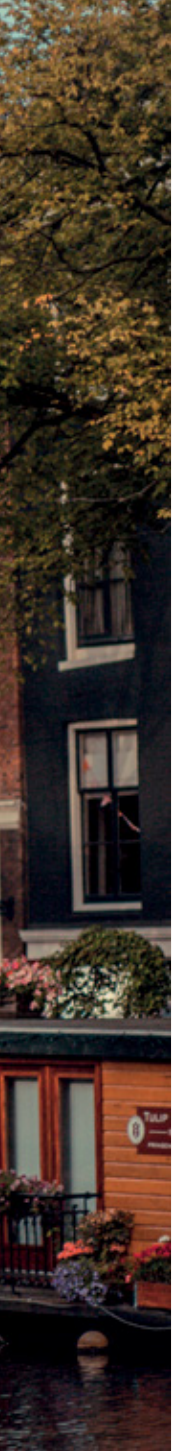

In alle kwetsbaarheid

Ze had een naar gevoel overgehouden aan de Paasdagen. De Eerste Paasdag was geweldig geweest. Ze was geraakt door de dienst en in het bijzonder door een gedicht dat toen werd voorgedragen. De tweede dag ging ze eten bij haar zoon en zijn gezin. Het bewuste gedicht had ze meegenomen, om tijdens de maaltijd voor te lezen. Ze verlangde ernaar om iets van Pasen te delen met haar zoon, die de kerk jaren geleden vaarwel had gezegd. Maar toen het moment daar was, blokkeerde ze... het gedicht bleef in haar tas zitten.

We zaten bij elkaar als Bijbelstudiegroep rond het Focus-materiaal van de IZB, we deelden verhalen en zij kwam met deze ervaring. De eerste reacties waren begrijpend, pastoraal van aard. 'Trek het je niet aan', 'we herkennen dit gevoel', 'niemand verwacht dit van je'. Maar het gesprek verdiepte zich, want dit soort ervaringen doen ertoe en ze vormen bij Focus het startpunt voor verdere bezinning.

Sowieso al bijzonder dat er ruimte is om in alle kwetsbaarheid te delen waar onze moeite en verlegenheid zitten bij het volgen van Jezus.

Vaak horen we grote succesverhalen, overweldigende getuigenissen, maar ze doen de weerbarstigheid van het leven als christen in onze concrete context meestal geen recht. We hebben gewone verhalen nodig: van gewone mensen die in het gewone leven hun weg zoeken met God en elkaar.

Het zijn verhalen van roeping. Want de kern van roeping is de ontvankelijkheid voor Gods stem, die een appel op me doet. En als je daar alert op bent dan ontdek je dat Hij dagelijks roept. Ik moet denken aan een ander verhaal dat gedeeld werd. Een man vertelde hoe hij aan het werk was. Het was een doodgewone dag op kantoor. Terwijl hij zijn mails aan het beantwoorden was, praatte hij routinematig met zijn collega tegenover hem. 'Maar ik weet niet wat het was. Iets in zijn stem misschien? Ik moest denken aan onze vorige kringavond, over leven met aandacht. In tegenstelling tot wat ik normaal gesproken deed, typte ik niet door, maar liet het werk los en keek hem aan tijdens ons gesprek. En toen brak hij... hij vertelde dat zijn vrouw de vorige dag te horen had gekregen dat ze ernstig ziek was.'

Of een vrouw die deelde dat ze op straat een buurvrouw zag van een paar huizen verderop. Ze was altijd een in zichzelf gekeerde vrouw geweest, een beetje de zonderling van de buurt. Maar deze keer zag ze er slechter uit dan anders, verwarder. Het gemeentelid stopte, stapte af van haar fiets, maakte een praatje. Haar buurvrouw was inderdaad verward, wist de weg naar huis niet meer. 'Ik nam haar bij de hand en bracht haar thuis. Het was een puinhoop daarbinnen. Onleefbaar. En nergens in huis was eten te vinden. Ik ben eerst maar wat boodschappen voor haar gaan halen. Later heb ik contact gezocht met onze diaconie. Om te kijken wat we voor haar kunnen betekenen.'

Dit zijn voor mij verhalen van roeping. Gewoon in de buurt en op je werk. De stem van God klinkt door, je laat je roepen en bent beschikbaar. Dit zijn kostbare verhalen, waard om door te geven – omdat ze zo herkenbaar zijn én omdat ze ons helpen om te zien hoe we Jezus dagelijks kunnen volgen. Hoe mooi zou het zijn als we deze verhalen van roeping vaker zouden delen!

Tijdens de kringavond waarmee ik de column begon, spraken we verder. Allereerst over hoe bijzonder het is dat deze vrouw zich geroepen wist om iets van het Paasverhaal door te geven aan haar kinderen en kleinkinderen. Hoe kostbaar is het vuur van verlangen. En dat moeten we niet doven met goedbedoelde, pastorale doodoeners als 'leg de lat voor jezelf niet te hoog'. Laten we dankbaar zijn voor het appel dat we horen. In de tweede plaats spraken we over de weerstanden die roeping met zich meebrengt – daar zijn genoeg Bijbelse voorbeelden van. Daarbij is het heel spannend om te ontdekken waar de concrete weerstand bij onszelf zit. 'Hoe komt het dat ik blokkeerde toen ik aan tafel het gedicht wilde pakken?' Om daarna elkaar verder te helpen: wat heb je nodig om het de volgende keer wel te doen? En: hoe kunnen we je als kring hierin ondersteunen? Het werd dus een gesprek over God die roept, heel concreet, elke dag. En die avond riep Hij ons door de stem van deze vrouw, die de moed had om haar kwetsbare verhaal te delen.

Ds. Dick Wolters
Pionier-predikant IZB in Amsterdam

ADRIE LAGENDIJK OVER ROEPING EN
HET AMBT ALLER GELOVIGEN

**‘Gewoon
beginnen!
Er is nog
een wereld
te winnen.’**

‘Doe je dat echt elke week?!’ vragen mensen hem soms met een mix van ongeloof en bewondering. Inderdaad, Adrie Lagendijk staat elke zondag twee keer bij de ingang van de Grote Kerk in Alblasserdam om bekenden en onbekenden welkom te heten met een vriendelijk woord. ‘En ik hoop het nog heel lang vol te houden.’

Adrie (65) groeide op in Ridderkerk, en ging na de mavo aan de slag in een vleeswarengroothandel. ‘Begonnen als krullenjongen, opgeklommen via de buitendienst, daarna heb ik de interne organisatie op poten gezet. En nu ben ik mijn werkzame leven aan het afronden.’ Hij geniet van het contact met de collega’s op de werkvloer. En dan vooral van de mens áchter de collega. Als vertrouwenspersoon kan hij op dat vlak soms iets extra’s betekenen. ‘Onlangs ging iemand helemaal door het lint, hij liep te schelden en te tieren. Ik vroeg: joh, vertel eens – hoe is het thuis? Zit er een volwassen kerel tegenover je, in tranen: zijn kat was dood.’

Of het nu op het werk is, in de buurt, of op de fotoclub waar hij enthousiast lid van is, Adrie probeert maar gewoon getuige te zijn van Jezus Christus. ‘Doen we daar niet veel te krampachtig over? Ik ben zo’n mannetje als uit Psalm 119: die bij dagen en bij nachten Hem van harte zoekt met ingespannen krachten. Van de 24 uur in een dag zijn er misschien hooguit vijf minuten waarin dat lukt. Er mankeert van alles aan. En toch: als je daaruit leeft, krijg je dat terug.’

Draagbodem

Hij kreeg een hartinfarct op zijn 50e verjaardag en werd gereanimeerd. Onlangs was hij voor iets anders opnieuw in het medische circuit; een verpleegkundige merkte bij het zien van zijn dossier op dat hij destijds ‘mazzel heeft gehad’. Zijn repliek: ‘Ik heb een goede God!’

Zo’n uitspraak is typerend voor de manier waarop hij in het leven staat: dankbaar en ontspannen. Adrie: ‘Dat is de onderlaag, de draagbodem.’ Cora, zijn vrouw, vult aan: ‘Het zit ook in je karakter; je bent een rasoptimist. En heel

blijmoedig.’ Onbevangen treedt hij iedereen tegemoet die zijn pad kruist. ‘Heerlijk hè, dat je niet hoeft te oordelen’, verzucht hij.

Op zijn 26e werd hij bevestigd tot ouderling in wat toen nog de Hervormde Kerk was in Alblasserdam, inmiddels een PKN-gemeente. In totaal zat hij bijna 18 jaar in de kerkenraad, onder meer als jeugdouderling. ‘Ik heb altijd met vreugde gediend.’

Experiment

Sinds 2013 vervult hij een ander ‘ambt’. Adrie en Cora hadden altijd al de gewoonte om bij de kerk nieuwe gezichten aan te spreken en op de koffie te vragen. Maar... kon het begroeten niet een wat officiëlere status krijgen? Dat je als gastheer de bezoekers van de zondagse diensten – bekenden en onbekenden – welkom heet? De kerkenraad stond niet meteen te juichen. Moesten zij nu ook al meedoen aan dat modieuze gedoe?

Na enig aandringen ging men overstag. Ze mochten het drie maanden proberen, bij wijze van experiment. Maar die termijn werd niet gehaald... na twee maanden kregen Adrie en Cora het dringende verzoek of ze er alsjeblieft mee door wilden gaan! De waarde van gastvrijheid begon door te dringen. En die wordt elke keer opnieuw bevestigd, als Adrie daar staat. Elke zondag twee keer, een half uur voordat de dienst begint.

Zijn post is bovenaan de trap. Drie treden slechts, ‘maar wel drie hoge treden’, verduidelijkt Cora, die soms in de ontmoetingsruimte haar

positie als gastvrouw inneemt. Adrie: 'Vanaf het begin heb ik er een gewoonte van gemaakt, de mensen bij de voornaam te noemen. Ja, ook de ouderen. Ik denk dat ik inmiddels wel 95 procent van de namen ken.' Het wordt zeer gewaardeerd. "Je bent de eerste sinds dagen die mijn naam noemt", zeggen mensen soms.'

Voor de nieuwkomers heeft hij visitekaartjes paraat. Hij gunt hun wel even de tijd. 'Na een keer of drie vraag ik: zijn jullie nieuw in de gemeente? De reactie is dan vaak: wat fijn dat u hier staat.' En het moet wel heel gek lopen wil er geen uitnodiging volgen voor een bak koffie ten huize van het echtpaar Lagendijk. 'We hebben zodoende al heel wat mensen over de vloer gehad.'

Kernbegrip

'Het geeft gelijk een stuk verbondenheid in de gemeente.' Gastvrijheid, ontdekte Adrie, leer je in de loop van de tijd. Het is niet een hobby of zo. 'Maar een kernbegrip! Leg de vruchten van de Geest er maar naast, liefde, geduld enzovoorts. Die hebben er allemaal mee te maken.'

Er komen regelmatig mensen uit andere kerken buurten. Zijn gastvrije houding betekent niet per definitie dat Adrie vindt dat iedereen de overstap maar moet maken. 'Je hoort tegenwoordig nogal eens: "We zoeken een gemeente die bij ons past". Dan stel ik de vraag: "Maar zoek je God ook?" Ik heb mensen ook wel geadviseerd bij hun eigen gemeente te blijven.'

Bezoekers begroeten is één ding. Maar wat als je gemeenteleden mist? Hoe krijg je degenen in beeld die niet (altijd) meer komen? 'Je kunt je erin trainen, om ook daar oog voor te krijgen.' Deze categorie aanspreken vereist uiteraard een andere benadering, maar juist vanuit

“

Roeping is in mijn beleving: gehoorzaam achter de Heiland aan.”

belangstelling en bewogenheid vraagt Adrie wat de reden is van iemands afwezigheid. 'En ook daarop krijg ik positieve reacties.'

Is zijn gastheerschap een kwestie van roeping? 'Het wordt roeping. Roeping is in mijn beleving: gehoorzaam achter de Heiland aan. Een van de mooiste plekken is het ambt aller gelovigen.' Ga daarom maar niet te lang nadenken over de vraag of je ergens wel of niet toe geroepen bent, is zijn advies. 'Gewoon beginnen! Er is nog een wereld te winnen.'

Het liefste zou hij maaltijden organiseren. 'De Bijbel staat er vol van. "Maar dat past niet zo bij ons type kerk", kan het verweer zijn. Hoezo niet? Leg dat maar eens uit aan christenen uit andere culturen.' Ook die kent Adrie. Een Syriër uit de buurt bijvoorbeeld, met wie hij een keer naar een ICF-dienst is geweest.

Toeristen

De kerk wordt bijvoorbeeld ook door toeristen bezocht – wat wil je, met Kinderdijk op een steenworp afstand. 'Onlangs stonden hier zes Belgen op het plein voor de kerk. Ik heb ze aangemoedigd naar binnen te komen, ze hebben heel de dienst uitgezeten. 'Awel, het was anders dan ze thuis gewend waren hee, maar de strekking hadden ze begrepen: Jezus is de brug.'

En dat stel uit Krimpen aan de IJssel. Ze moesten die week nog een goede daad doen, hadden ze beloofd, en een bezoek aan een kerk leek hen wel een geschikte invulling. Welkom natuurlijk. 'De man zei: "Ik zie vrouwen met en zonder hoed, maar alle mannen zonder hoed. Zelf heb ik wel een pet op, en als ik die afzet, weet je niet wat je ziet." Laat maar lekker op hoor, zei ik. Halverwege de dienst gingen ze even naar buiten om een shaggie te roken, maar ze kwamen terug en zeiden na afloop dat ze met een tevreden gevoel naar huis gingen.'

‘Vooral het hoofdstuk over gebed sprak mij aan’

Dieke van Ede (25), medewerker Sociale Media bij IZB-Vandaag, vertelt wat ze zoal leest voor het slapengaan – en op andere momenten van de dag.

Wat ligt er momenteel op je nachtkastje?

‘Alice in Wonderland’ van Lewis Carroll, ‘Als kanker je raakt’ van meerdere auteurs en ‘Zolang de citroenbomen bloeien’ van Zoulfa Katouh. Ik hou van verhalen die je meenemen naar een andere wereld, Alice gaat op avontuur en het is telkens weer een verrassing wat ze tegenkomt. Ze verdwaalt voortdurend. De boodschap van de schrijver is dat je niet hoeft te haasten maar ook de tijd mag nemen om je te verwonderen. Ik hou van sprookjes dus de gebroeders Grimm, H.C. Andersen en Roald Dahl zijn blijvende favorieten. Anderzijds hou ik ook van boeken die de realiteit belichten. De twee andere boeken die ik nu aan het lezen ben komen echt binnen. ‘Als kanker je raakt’ maakt indruk omdat het ingaat op de verschillende fases die je doorloopt als je kanker krijgt. De christelijke gedichten en illustraties tussendoor zijn ook echt de moeite waard. ‘Zolang de citroenbomen bloeien’ gaat over het leven van de auteur tijdens de oorlog in Syrië, ook een aangrijpend verhaal.’

Welk boek zou je iedereen aanraden?

‘Het boek dat grote indruk op me heeft gemaakt is ‘t Hooge Nest’ van Roxane van Iperen. Iedereen die van oorlogsliteratuur houdt, zou dit boek moeten lezen. Het gaat over de moedige joodse verzetsfamilie Brilleslijper, die tot bijna het laatste moment van de oorlog verstoopt weet te blijven voor de Duitsers.’

Waar lees je graag?

‘Ik ga naar de bieb in Rotterdam voor de meeste boeken en dat vind ik ook een ideale plek om te lezen. Andere fijne leesplekken zijn voor mij in het park, op het strand (mits het lekker weer is) en in de stiltecoupé van de trein.’

Andere mooie boeken?

‘Hier en nu’ van Henri Nouwen raakt aan de vraag hoe hier en nu het koninkrijk van God al werkelijkheid wordt. Vooral het hoofdstuk over gebed sprak mij aan. Verder ‘Vlinderslag’ van Josie Le Blond, over de olympische zwemster Yusra, die vertelt over haar vlucht uit Syrië en haar passie voor zwemmen. Als je van spanning houdt is ‘I am pilgrim’ van Terry Hayes een aanrader. Boeken die nog op mijn leeslijst staan zijn ‘The Nightingale’ van Kristin Hannah, ‘Live no lies’ van Mark Comer en ‘Tomorrow and tomorrow’ van Gabrielle Zevin. Ik hou ook de boekentips van collega’s in de IZB-Connect-app en nieuwsbrief in de gaten om zo te horen welke boeken zij graag lezen.’

DE ROEPING VAN PETER
EN MARIETTE HUIJSER

‘Ik ben benieuwd wat we nog gaan meemaken’

Peter en Mariëtte Huijser hadden ooit een chocolaterie en tearoom. Hun liefde voor mensen en ondernemersmentaliteit helpt hen nu als pioniers in de wijk Bolnes in Ridderkerk.

Serviesgoed, tassen, kleding, elektronica, een flinke collectie kinderboeken. Veel speelgoed. Op de toonbank een mandje met gratis knuffels voor kinderen. De kringloopwinkel van pioniersplek 'Het Anker' is een centrale plek in Bolnes, een dorp dat deel uitmaakt van Ridderkerk. Als je naar de bibliotheek wilt in het wijkgebouw, kom je als het ware door de kringloopwinkel heen. Twee vrouwen slenteren op deze maandagochtend naar binnen en worden begroet als oude bekenden door de vrijwilligers achter de toonbank.

Een plek voor verbinding en een luisterend oor: dat wil pioniersplek Het Anker zijn. De kringloopwinkel, maar vooral ook de wekelijkse wijkdiners dragen bij aan een familiegevoel, zegt Peter Huijser, die sinds 2021 als wijkpastor in Bolnes werkt. Voor de helft van de tijd is hij samen met zijn vrouw Mariëtte verbonden aan de pioniersplek, voor de andere helft is hij voorganger in de nabijgelegen Boezemkerk (PKN).

Chocolaterie

Aanvankelijk leek de toekomst van Peter en Mariëtte bij het ondernemerschap te liggen. Na hun trouwen verhuisden ze naar Zwijndrecht, waar Peter aan de slag ging als leraar brood- en banketbakker. 'Toen ik op het mbo les gaf, ging ik veel stagebedrijven langs. Dat voedde het verlangen om een eigen zaak te beginnen.' Samen begonnen ze een chocolaterie en tearoom. 'We organiseerden er workshops en kinderfeestjes. In de zomer waren we voor ijsverkoop ook 's avonds open. Mariëtte zegde haar baan in de zorg op. We maakten veel uren. Totdat bij Mariëtte een auto-immuunziekte werd ontdekt.'

De gezondheidsproblemen vielen samen met gedoe rond het winkelpand. Peter: 'We hadden een groter pand op het oog. De gemeente wilde weten of we dat zouden gaan huren. We zijn toen een weekendje weg geweest om na te denken over die beslissing. Dat was in Kootwijk. Daar zaten we op zondag samen met vrienden in de kerk.' Ze hadden in die periode gebeden of God hen duidelijk wilde maken wat ze moesten doen.

'In dat kleine kerkje zaten we allemaal verspreid

in de banken', aldus Mariëtte. Peter vertelt dat de preek ging over een koning die een verbond sloot met een onbetrouwbare andere koning. 'De predikant gebruikte het beeld van een waarschuwbord voor spookrijden: ga terug, keer om. We zongen '... ik heb het zelf uit Zijnen mond gehoord'. Na afloop van die dienst troffen we onze vrienden weer buiten de kerk. We hadden allemaal tranen in onze ogen. Jullie weten volgens mij wat je moet doen, hè, zeiden ze tegen ons.'

Badhuis

Ze besloten te luisteren en te stoppen met de chocolaterie. Die stap hielden ze stil tot 31 december, omdat ze de omzet van die laatste maanden niet konden missen. 'We hadden toen nog vier weken om alles kwijt te raken, van inventaris tot machines.' Dat lukte wonderwel,

doordat ze alles in één keer konden verkopen. 'Ik had van een bepaalde verpakking nog een voorraad van 500 stuks. Op dat moment kwam er iemand langs die zei: ik zoek iets voor 500 personen. Het leek wel alsof God zich ook met onze voorraad bemoeide.'

Uit de reacties van klanten bleek dat ze de chocolaterie en de tearoom misten. Mariëtte: 'Iemand schreef: bedankt dat jullie méér waren dan alleen een winkel. Een ander bedankte voor het luisteren en de vriendelijkheid.' Peter en Mariëtte vatten samen met de evangelisatie-commissie het plan op om voor hen ééns per week in de kerk een koffie-inloop te starten.

Voor veel oud-klanten en wijkbewoners in Zwijndrecht bleek de drempel van het kerkgebouw te hoog. Toen kwam er een buurthuis vrij, een

voormalig badhuis. Peter: 'We begonnen een koffie-inloop, er kwam een kinderclub bij, huiswerkbegeleiding.' Dat was de start van wat nu pioniersplek Het Badhuis is.

Kerstdiner

Mariëtte: 'We wilden gewoon de liefde van Jezus laten zien, we dachten er niet aan een geloofsgemeenschap te beginnen. We wilden gewoon luisteren met de oren van God en zien met Zijn ogen.' Maar tijdens een kerstdiner werden allerlei kerstliederen uit volle borst meegezongen. Peter: 'We draaiden Jan Smit die "Komt allen tezamen" zong, Corry Konings met "De herdertjes lagen bij nachte". Tussendoor lazen we telkens een stuk uit de Bijbel. Doordat de mensen zo meezongen, besefte ik: dit is eigenlijk een viering. We kunnen hier veel meer kwijt.'

Peter: 'Dat proces heb ik als een roeping ervaren. Door oud-klienten rol je in een pioniersplek en ineens ben je aan het werk bij de vorming van een geloofsgemeenschap.'

Kringloop

In 2020 namen Peter en Mariëtte afscheid van Het Badhuis om in Bolnes te gaan werken. 'We hoorden allebei het berichtje van de vacature binnenkomen op onze telefoon', vertelt Mariëtte. 'Ik zei meteen dat het wat voor jou was en dat, als jij niet zou schrijven, ik de IZB zou opbellen.'

'We hadden wel moeite met afscheid nemen van wat we hadden opgebouwd in Zwijndrecht', vertelt Peter. 'Er is een stuk van je leven losgeknipt. Mensen die vrienden zijn, hebben we achtergelaten. Dat heb ik als een rouwproces ervaren.' Ze kochten alvast een huis 'onder voorbehoud van baan'. Peter: 'Dat had de makelaar nog niet eerder gehoord.'

In Bolnes werd gestart met de kringloopwinkel. Mariëtte: 'Sommige mensen die in de kringloop komen, gaan soms daarna op donderdag naar het wijkdiner. Daar spreekt Peter een gebed uit. Soms dragen ze daar een gebedspunt voor aan. Bij het wijkdiner vragen mensen ook weleens of Peter langs wil komen, omdat ze weten dat hij de wijkpastor is.'

Zo is er een verbinding tussen de verschillende activiteiten. Er zijn op zondagmorgen ook samenkomsten, als uitvloeisel van de Alpha-cursus. Peter: 'Ik maak daar weinig reclame voor bij het wijkdiner. Soms zeg ik wel: aanstaande zondag is er een bijeenkomst over dit of dat thema.' De wijkdiners moeten namelijk neutraal zijn, zo is het afgesproken met de welzijnsorganisatie waar Het Anker mee samenwerkt.

Aangewakkerd

Zowel de Boezemkerk als de pioniersplek maken nu een periode van groei mee. De ouderen van de wijkgemeente hebben bij de start van de pioniersplek de schouders eronder gezet. 'Sommigen zeiden: ik kan maar één bord tillen hoor, maar ik kom helpen bij het wijkdiner!' Het was mooi om het vuur in hen te zien branden.' Peter hoopt dat beide gemeenschappen zich in de toekomst thuis gaan voelen in één nieuw gebouw.

Van chocolatier tot wijkpastor: het lijkt een wonderlijke weg. Mariëtte: 'Ik denk dat God mij toen ging kneden voor wat later zou komen.' Peter: 'We hebben in de chocolaterie geleerd om samen te werken onder grote druk. Dat heeft God mee laten werken ten goede.'

'Ik geloof persoonlijk niet dat het leven één rechte lijn is die van tevoren vaststaat', zegt hij ten slotte. 'Het is meer dat er kruispunten zijn, waarop je links of rechts kunt gaan. God gaat met je mee, of je nu kiest voor links of voor rechts. Als beide keuzes niet juist zijn, blijft Hij op het kruispunt op je wachten.'

ACHTER DE SCHERMEN BIJ
RELATIEBEHEER & FONDSSENWERVING

**'Elk bedrag
is waardevol'**

A woman with long dark hair, wearing glasses and large white hoop earrings, is shown in profile from the chest up. She is wearing a vibrant, multi-colored patterned dress. She is looking towards the left of the frame. The background is a blurred city street scene with brick buildings and a person in a red shirt and blue pants in the distance.

De contributies en giften van de trouwe donateurs, een zakenman die vanuit het niets met een paar duizend euro over de brug komt, de kerkelijke gemeente die collecteert voor een pioniersplek. Al die kleine en grote bedragen zijn nodig om het evangelie in Nederland te blijven verspreiden. Een kijkje achter de schermen bij Relatiebeheer & Fondsenwerving.

‘Laatst had ik een gesprek met een ondernemer die ons steunt met grote bedragen’, vertelt Gert van Leeuwen, hoofd Relatiebeheer en Fondsenwerving. ‘Toen ik hem bedankte, gaf hij aan dat hij dat een beetje lastig vond: als je bedrijf groeit, kan dat ook ongemak in je geloofsleven met zich meebrengen.’ Een houding waaruit iets spreekt van ‘ik heb het gekregen en mag ervan doorgeven, God wilt U het zegenen?’ Relatiebeheerder Anne-Lize van Bochove maakt dat ook regelmatig mee. ‘Mensen vinden het vaak mooi om ons te steunen. Die gedachte helpt om vrijmoedig te durven vragen. In het begin moest ik daaraan wennen: vragen om een gift? Maar ik ontdekte dat je het natuurlijk niet voor jezelf doet, maar voor God, voor de uitbreiding van Zijn koninkrijk.’

Soms lijkt het als vanzelf te gaan. Gert moet denken aan een ‘substantiële gift’, die een tijdje geleden binnenkwam. ‘Toen we de gever later spraken, gaf hij de volgende simpele verklaring: “Je belde precies op het goede moment”. Dan besef je tot je vreugde: God voorziet.’ Anne-Lize knikt. ‘Je vindt het werk niet in je eentje belangrijk.’

De naam zegt het al: relaties moeten beheerd worden. Ze vergen onderhoud, er moeten nieuwe contacten worden gelegd, bijeenkomsten georganiseerd om bijvoorbeeld ondernemers bij te praten over de projecten die ze steunen. De donateurs, die het werk dragen door hun contributie, betrokkenheid en gebed, hebben er recht op te weten waar het geld aan wordt uitgegeven. Dat kunnen heel concrete doelen zijn, zoals een buurtmaaltijd of materiaal voor de kinderclub. Maar ook aan de minder zichtbare activiteiten, zoals toerusting van predikanten en cursussen voor twintigers, hangen prijskaartjes.

Eerlijk verhaal

Niet alle plannen slagen – en dat hoeft niet perse met de financiën te maken te hebben. Maar voor krampachtigheid is geen reden. ‘Als wij het niet fixen, hoeven we niet in de stress te schieten’, zegt Anne-Lize. ‘God gaat wel door. En natuurlijk, er zijn projecten die niet van de grond komen, niet alles is maakbaar.’

Gert: ‘Inderdaad, waar we mee bezig zijn is verre van maakbaar. Groei is overigens niet ons doel.

Ook als het niet lukt, kan het toch goed zijn geweest – het is Gods werk. Dat wordt natuurlijk wel eens aangevochten. We zijn ergens mee bezig, de Boze weet dat ook...’

Anne-Lize: ‘We laten onze gevers beide kanten van het werk zien. De successen, maar ook de moeilijke dingen. En wij zijn er open over, we vertellen een eerlijk verhaal.’

Gert: ‘Het gaat om oprechtheid. Geen verkoop- of marketingtrucjes dus, maar biddend onze weg gaan.’

Terras

Er zijn uitschieters naar boven, maar over de hele linie zijn het de kleinere bedragen die de IZB in staat stellen de missie gestalte te geven. Gert: ‘We zijn heel blij met álle giften.’ Anne-Lize: ‘Het is niet onze taak er iets van te vinden. Elk bedrag is waardevol.’ De spreekwoordelijke penning van de weduwe, die meer waard zou zijn dan de vorstelijke gift van een grootgrondbezitter, moet geen eigen leven gaan leiden. Gert: ‘Dat was haar hele bezit. Er is niemand die dat voor de IZB overheeft, dat zouden we ook niet willen. Maar stel: je zit met z’n tweeën op een terras, dan ben je snel vijftien euro kwijt. De meesten van ons denken daar niet heel diep over na. Hoe is dat nou met een gift van dezelfde grootte aan bijvoorbeeld de zending? De eigenlijke vraag is: hoe vast zit je aan je geld?’

Hoe selecteren mensen de IZB als doel om voor te geven?

Anne-Lize: ‘Sommigen zijn opgegroeid met de IZB. Ze kennen het werk waar we mee bezig zijn, zien hoe het mensenlevens verandert. Een

andere keer herkent men de urgentie. Dan geven donateurs aan: "dit gaat over het leven van ónze kinderen", als wij het over afhakers hebben.' Gert: 'Ik las pas een artikel uit de Volkskrant waaruit bleek dat in een periode van 5 jaar gemiddeld 1 kerk per week werd gesloten in ons land. Dan komt ontkerkelijking voor iedereen dichtbij en realiseert men zich dat ook Nederland een zendingsland geworden is. Hoe mooi is het dan om samen het werk van de IZB mogelijk te maken!'

Heeft dit werk ook voor jullie persoonlijk met roeping te maken?

Gert maakte een jaar geleden de overstap van een commercieel bedrijf naar de IZB. 'Roeping kan veel verschijningsvormen hebben. Bij mij was het een bepaalde onrust. De ratrace, het lege. Ik stond voor de vraag: waar ben ik mee bezig? En ja, daar viel ook mijn eigen consumptisme onder. Ook had ik een verlangen: God en Zijn gemeente dienen.'

Anne-Lize zit vier jaar op deze post. 'Ik wist wel dat ik na mijn opleiding iets maatschappelijk relevants wilde doen. Eerst heb ik bij commerciële bedrijven gewerkt, op zich leerzaam, maar toen kwam deze functie op mijn pad en ik had sterk het gevoel dat dit Gods leiding was. Deze werkomgeving is ook heel verrijkend voor je eigen geloofsleven, je kunt er superveel van leren. Echt een cadeautje!'

Eigen omgeving

Beiden worden blij van de hele breedte van de organisatie. Anne-Lize: 'God trekt mensen op zoveel plekken! Het verloopt nooit op dezelfde manier.' Gert: 'Omdat God op zoveel plekken aan het werk is, mogen wij dat ook zijn.'

Zijn jullie door dit werk zelf ook anders naar missie gaan kijken?

Anne-Lize: 'Ik zag eerst vooral de praktische kant. Maar je moet ook het gebed niet onderschatten. Dat speelt naast het zoeken van donateurs, en het werven van fondsen, zo'n belangrijke rol! Je gaat ook anders kijken naar je eigen omgeving. In mijn woonplaats is een nieuwe kerk geopend – hoe bijzonder is dat in een tijd van secularisatie?'

Gert: 'Het werk houdt je een spiegel voor: hoe missionair ben ik zelf? Of voel ik me wel prettig in mijn eigen bubbel? Heb ik er weleens bij stilgestaan dat er van de twintig-duizend mensen in mijn woonplaats misschien maar drieduizend naar de kerk gaan? Wat kan ik zelf doen?'

Anne-Lize: 'Heel herkenbaar. Wat doe ik in mijn eigen buurt? Probeer ik een wat dieper geloofsgesprek te voeren met mijn buurman? Het is makkelijk om wat te geven, veel moeilijker is het om het gesprek aan te gaan.' Gert: 'Precies. Het gaat dan niet alleen om je geld. Je kunt tien procent van je geld geven, maar tien procent van je tijd – dat wordt een ander verhaal.'

Steun zending in Nederland

Zending in Nederland is urgent! Op steeds meer plaatsen verdwijnt de kerk uit beeld of heeft ze een te hoge drempel gekregen. Maar er is ook sprake van groeiende belangstelling voor religie en levensvragen. Kansen dus voor de blijde boodschap!

Om door te kunnen gaan met ons werk zoeken we donateurs die ons werk met een vast maandelijks bedrag steunen (bijvoorbeeld € 5, € 10 of € 15). Uw structurele steun is enorm belangrijk. Helpt u mee? Als donateur ontvangt u 3 x per jaar het magazine Tijding om op de hoogte te blijven van het missionaire werk.

Regel uw gift gemakkelijk via www.izb.nl, scan de QR-code of bel naar (033) 461 19 49.

Hartelijk dank!

‘Ik wil gewoon dienstbaar zijn’

**RALPH SEGERS: ONDERNEMER,
MAAR NIET GEDREVEN DOOR GELD**

Een gezinshuis voor jongeren met autisme, een ‘overweeghuis’ voor vrouwen die uit de prostitutie willen stappen: zomaar twee voorbeelden van vastgoedprojecten die ondernemer Ralph Segers met zijn netwerk van investeerders mogelijk maakt. Hij wil betekenisvol en dienstbaar zijn, maar weet ook dat hij slechts een ‘schakeltje’ is.

Als we aanbellen bij de familie Segers in Bodegraven, doet oudste zoon Marc-Jan de deur open. Hij is net terug van een half jaar bijbelschool in Albanië, vertelt zijn vader. Hij zocht hem daar op en ging, op uitnodiging, ook langs bij een lokale pastor, die nu met hulp van Nederlandse investeerders een guesthouse voor toeristen bouwt. 'Met de inkomsten uit de verhuur kan hij zijn gemeente volledig dienen', zegt Ralph enthousiast. 'Hij hoeft niet meer met geld bezig te zijn.'

Het is een terugkerend thema tijdens het gesprek met Ralph Segers (52): impact maken door te ondernemen. Misschien wel hét thema. Hij heeft het verlangen om te dienen, zegt hij, om te doen wat je hand vindt om te doen. Hij ziet het ook bij zijn broers en zussen. Eén broer was lange tijd politicus, de andere diplomaat. En de ene zus begeleidde kinderen in de achterstandswijken van Den Haag, de andere zus is maatschappelijk werker. 'Ik ben als enige van het gezin ondernemer. Niet gedreven door geld, maar door het verlangen om betekenisvol te zijn.' Niet alleen als ondernemer trouwens, ook als wijkouderling in de Hervormde gemeente waar hij deel van uitmaakt.

Toegewijd

Oorspronkelijk komt Ralph uit Lisse. Zijn jeugd brengt hij in Friesland door. Als zijn vader door de Gereformeerde Gemeenten als evangelist in Leeuwarden wordt benoemd, verhuist het gezin naar het noorden van het land. Zijn vader is er tot grote zegen, zegt Ralph, maar het zijn tropenjaren die hun tol eisen. Hij raakt overspannen, krijgt een hartstilstand en overlijdt.

“

Misschien niet het hoogste rendement, maar ze maken wél impact.”

'Mijn vader was zeer toegewijd, maar hij dacht misschien wel te veel dat het alleen van hem afhing om heel Leeuwarden te bekeren. Hopelijk hebben wij daarvan geleerd: om er meer ontspannen in te staan. En dat het juist niet alleen van ons afhangt.'

Het overlijden van zijn vader zet Ralph aan het denken. Hij gaat op zoek naar God. 'Tot dat moment had ik vrij weinig met het geloof. Ik ging wel naar de kerk, maar het had mijn hart niet.' In Lisse, waar het gezin inmiddels weer woont, komt daar verandering in. 'De predikant daar sprak héél liefdevol over de Here Jezus. Hij bracht het evangelie zo puur en gunnend dat ik er steeds meer naar ging verlangen. Op een Goede Vrijdag heb ik persoonlijk ervaren dat Jezus Zijn leven ook voor mij gegeven heeft.'

Maatschappelijk vastgoed

Zijn werkzame bestaan begint Ralph in de retail. Na een economische opleiding en diverse banen in de meubelbranche wordt hij commercieel directeur in het beddenbedrijf van zijn schoonvader. Als dat wordt verkocht, gaat hij als zelfstandig ondernemer verder. Hij werkt onder meer als interim-directeur bij Royal Jongbloed, de christelijke uitgeverij en drukkerij, waar hij leiding geeft aan de verkoop- en marketingafdeling. Met het beetje vermogen dat hij inmiddels heeft opgebouwd, koopt hij samen met zijn broer een studentenhuus. Het is de

opmaat naar wat hij tegenwoordig op veel grotere schaal doet: investeren in maatschappelijk vastgoed voor mensen en organisaties met een missie. Hij doet dat samen met zijn twee compagnons, Peter van den Dool en Sander Eskes, die hij liefdevol 'broeders' en 'vrienden met dezelfde passie' noemt. Samen Investeren heet hun bedrijf.

'Er is onder christenen, zowel particulieren als ondernemers, best veel vermogen én het verlangen om daar goed mee te doen. En er zijn veel christelijke organisaties, kerken, stichtingen, verenigingen en bedrijven die op zoek zijn naar geschikte huisvesting. Wij faciliteren dat door met geld van investeerders en eigen gelden vastgoed aan te kopen, en dat tegen een zo laag mogelijke prijs te verhuren.' Het gaat om kantoren, maar ook om zorginstellingen, gezinshuizen, gemeenschapshuizen, huisvesting voor voorgangers en jongerenhuisvesting. In Meliskerke bijvoorbeeld wordt een oud kantoorpand verbouwd tot woonplek voor jongeren met autisme.

En in Nijmegen is een 'overweeghuis' gerealiseerd: vrouwen die overwegen uit de straatprostitutie te stappen, kunnen er een tijdje wonen en uitzoeken hoe ze hun leven weer op de rit krijgen. In Rotterdam-Zuid worden kamers verhuurd aan christelijke studenten, op voorwaarde dat ze dienstbaar zijn aan inloophuis House of Hope. En in Hilversum komt het Domusproject: 40 kamers voor cliënten van het Leger des Heils.

Verbinden

De nood is groot, zegt Ralph, en hij en zijn compagnons ervaren het als een opdracht om al die verschillende werelden zoveel mogelijk aan elkaar te verbinden. 'Wij noemen onszelf

een investeringsnetwerk. We brengen projecten, huurders en investeerders bij elkaar. Het gaat om sociale projecten, waarmee we mensen ondersteunen. Investeerders krijgen bij ons misschien niet het hoogste rendement, maar ze maken wél impact. Gelukkig zijn er veel die het geld dat ze hebben ontvangen, niet alleen willen vermeerderen. Ze zijn ook rentmeester en vinden het belangrijk om de samenleving te dienen.' Met maatschappelijke vastgoedprojecten is Samen Investeren actief in Nederland en Canada. Met zusteronderneming Business EQ worden commerciële, industriële vastgoedprojecten gerealiseerd.

Ook kerken en kerkelijke organisaties zoals de IZB zijn aan Samen Investeren verbonden. Vanuit de liefde voor God gaat de kerk Ralph aan het hart. Hij noemt het verdrietig dat tachtig procent van de Nederlanders het belangrijk vindt dat kerkgebouwen blijven bestaan, maar slechts twintig procent nog iets met Jezus heeft. Bij het werk van de IZB is hij op verschillende manieren betrokken. Hij ondersteunt pioniersplekken, maakt deel uit van het IZB-ondernemersnetwerk en denkt mee over het 'Huis van Zending',

de gezamenlijke werk- en inspiratieplek die de IZB en GZB voor ogen hebben.

Schakeltje

Hij is maar een schakeltje, zegt hij herhaaldelijk. 'Ik wil gewoon dienstbaar zijn op de plek waar ik ben.' Gisteren was dat met vier Canadezen in Amsterdam, bij Tot Heil des Volks. 'Ik heb het voor ze vertaald', zeg Ralph. 'Salvation for the People. Dat heil: dat gun je iedereen. Dat kun je niet voor jezelf houden. Het is het waard om God te dienen, om de kerk te dienen en om elkaar te helpen. Dát is onze opdracht.'

IZB-AREOPAGUS HELPT PREDIKANTEN
OM 'UNDEFENDED' TE PREKEN

**‘Het is mooi om
van collega’s nieuwe
input te krijgen’**

Het predikantschap kent een eigen dynamiek. Elke week met aandacht, liefde en ontvankelijkheid preken, is niet eenvoudig. Hoe vind je de vrijheid van je roeping telkens weer terug, in de druk van alledag? Drie deelnemers van de training *Undefended Preaching*, die in september weer begint, vertellen over hun ervaringen.

Zicht bieden op wie zijzelf zijn als voorganger, waardoor hun roeping verder tot bloei komt. Dat is een van de doelen van de training 'Undefended Preaching' voor predikanten die IZB-Areopagus elk jaar op verschillende plaatsen in het land aanbiedt. In tien bijeenkomsten verkent theoloog-trainer Paul Visser met de deelnemers verschillende aspecten van het ambt van predikant. Er komen zaken langs als ontvankelijk bijbellezen, inzicht in de psyche van de hoorder, en er worden voordrachts-oefeningen gedaan.

Eigenlijk gaat de training over veel meer dan preken alleen, vertelt William de Hek (28), sinds anderhalf jaar predikant in de CGK van 's Gravendeel. 'De cursus hielp me in het serieus nemen van mijn roeping. Je kunt denken 'het is maar gewoon werk', maar dat kan ook een copingstrategie worden. Paul daagde me uit om zelf het gelovige leven vorm te geven. Dat helpt om invulling te geven aan alles wat op je pad komt, anders blijft dat geloofsleven al snel aan de oppervlakte.'

Dat herkent Desiree Prins (36), sinds vorig jaar predikant van de Protestantse Kerk Ermelo. 'Als predikant ben je getraind om kritisch en reflectief in de Bijbel te lezen. Maar Paul vroeg: "sta je er weleens bij stil dat God daadwerkelijk dingen doet in jouw leven en in dat van de mensen om je heen? Kun je God ook vinden in het leven hier en nu?" Dat is als het ware een oefening in opmerkzaamheid. 'Toen wij hier in Ermelo kwamen wonen, kregen we geen briefjes uit de hemel, maar wel bevestigingen waardoor we ons hier op onze plek voelden. En soms blijkt achteraf dat je iemand precies op het juiste moment gebeld hebt. Is dat toeval, of zit er meer achter? Dat blijven altijd lastige dingen,

maar het is goed om het perspectief dat God aan het werk is, niet uit het oog te verliezen.'

Samenspel

'Verkondiging is een samenspel van jezelf, God en de gemeente waarvoor je preekt', vertelt Janneke Burger-Niemeijer (45), predikant in de NGK Enschede. 'Soms is dat best ingewikkeld. Daar wilde ik graag wat meer intuïtie in ontwikkelen. Welke plek heb ik zelf? En welke positie hebben mijn gemeenteleden? De oefeningen en het lezen van het boek over *Undefended Leadership* zorgen voor een soort incubatietijd waarin ik over zulke vragen kan nadenken. Preken is iets wat je helemaal zelf moet doen, maar tegelijkertijd is het helemaal van God. Dat moet een gezond samenspel zijn. De training helpt me om als het ware God uit te nodigen in mijn gedachtewereld.'

De training geeft ook zelfinzicht, zegt William de Hek. 'Het gedachtegoed van *Undefended Leadership* geeft inzicht in dingen die je onbewust doet, die in je karakterstructuur zitten. Ik heb tijdens de cursus geleerd om meer te aanvaarden dat de dingen soms gaan zoals ze gaan.' Desiree Prins: 'Ik heb ontdekt dat ik het lastig vind om fouten te maken. Paul hielp me wel door te zeggen: "er komt altijd een moment dat je een vergissing maakt, in een

vergadering, of dat je iets verkeerd doet of zegt; houd daar rekening mee.” Pas sprak ik aan het einde van een dienst de zegen niet goed uit. Toen moest ik aan die aanmoediging denken. Je moet jezelf niet affakkelen; zulke dingen gebeuren nu eenmaal.’

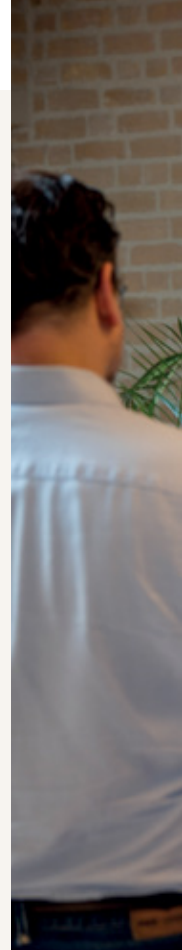
Wat heeft de training tot nu toe in gang gezet, waar willen de deelnemers aan werken? De Hek: ‘Ik ben niet heel concrete dingen anders gaan doen. Het gaat meer om een bepaalde manier van in het ambt staan. Door de cursus ben ik me er meer bewust van geworden dat je als predikant een leidinggevende taak hebt. Je wilt de gemeente iets leren en daar speelt ook je eigen gedrag een rol in. Ten tweede heeft de training me ontspanning gebracht: het besef dat je niet afhankelijk bent van anderen, maar dat je aanvaarding vindt door naar God toe te gaan. Dat weet je natuurlijk allemaal wel, maar het is goed om dat besef nog eens onderstreept te krijgen.’

Tegengesteld

‘Preken is niet alleen maar zenden. Paul benadrukt

dat je de hoorder serieus moet nemen; zo vindt er echte uitwisseling plaats’, zegt Burger. Zij vroeg in het kader van de training feedback aan zes gemeenteleden. ‘Het verraste mij hoe leuk mensen het vonden om hierover na te denken. Voor mij was het ook heel inzichtgevend om te zien hoe tegengesteld de ervaringen soms waren. Ik preekte over Jezus in de woestijn en koos daar liederen over stilte bij. De een vond dat geweldig, de ander – die het moeilijk vindt om stilte te vinden – kreeg er een schuldgevoel van. Dat vond ik ontspannend, maar het helpt ook om mensen op een andere manier uit te nodigen om te gaan luisteren naar het Woord van God. Ik ben van plan om elk jaar een keer op die manier om feedback te vragen.’

‘Ik heb geleerd dat het voor mij een uitdaging is om open te preken’, vertelt Prins. ‘Open vragen stellen, dingen in het midden laten: daar ben ik niet zo goed in. Wij kregen bijvoorbeeld de opdracht om één alinea in de preek open te laten. Ter plekke oefenden we om dan de toehoorders aan te kijken en dan te formuleren

hoe dit voor hem of haar zou werken. Paul deed het voor met een soort minipreekje. Daarna hadden we een gesprek over hoe de oefening was overgekomen: voelden we ons meegenomen?

Onbekommerder

Prins: 'Een belangrijk punt is natuurlijk ook: hoe blijf je als predikant zelf gevoed? Hoeveel tijd besteed je aan Bijbelstudie en vrije tijd, in plaats van alleen maar te geven?' De Hek: 'Een oefening die me is bijgebleven, was het in stilte lezen van een Bijbeltekst. We lazen Genesis 12, over Abraham tegen wie wordt gezegd: ga uit je land. Daarna kon je een vers uit dat hoofdstuk hardop voordragen en iets delen van wat die zin je persoonlijk zei. We hebben een dag besteed aan die manier van ontvankelijk lezen. Het was mooi om bij iedereen te horen dat zij allemaal iets hadden ervaren van Gods Woord voor hen op dat moment.'

'Het is sowieso heel leuk om iets samen met collega-predikanten te doen', zegt Prins. 'Het predikantschap is best een solistische job. Deze training gaat het hele seizoen door en dat is extra waardevol voor predikanten die in hun eerste of tweede gemeente staan. We leven met

elkaar mee, ook bijvoorbeeld bij de geboorte van een kind.'

'Het is mooi om van collega's nieuwe input te krijgen', zegt Burger. 'De ene collega is wat onbekommerder, de andere problematiseert wat meer. Voor mij is het moment dat een ouderling mij een hand geeft voor ik ga preken belangrijk. Dan beseft ik dat ik als getuige de levende Christus mag verkondigen. Iemand zei: je kunt dat moment ook gebruiken als stille tijd om God te danken dat je dit mag doen. Dat is een mooi perspectief.'

In september 2024 start een nieuwe training **Undefended Preaching**. Info, aanmelden en datums: www.izb.nl/agenda

VAN BINNEN NAAR BUITEN

Leren spreken over God in Rijswijk

Vrijer over je geloof kunnen praten. In de Hervormde gemeente van Rijswijk voelden ze het verlangen, én de urgentie. Met behulp van een werkboek van IZB-Toerusting gingen gemeenteleden aan de slag. Het heeft bijgedragen aan de beweging naar buiten, ziet ouderling Kees van Tilborg, die bij de keuze voor het werkboek betrokken was.

'Rijsik' staat er op het tweetalige plaatsnaambord bij de entree van het dorp. Via Sleeuwijk ('Sliëuwijk') en Woudrichem ('Woerkum') zijn we in het Noord-Brabantse Rijswijk aangekomen. We hebben een afspraak met Kees van Tilborg (59), ouderling voor vorming en toerusting in de Hervormde dorpskerk. De gemeente telt 600 leden, van wie er 's zondags zo'n 200 naar de kerk komen.

Huiskamer

Kees, in het dagelijks leven adviseur voor onderhoud aan woningen en gebouwen, heeft merkbaar hart voor zending en evangelisatie. In het verleden deed hij samen met zijn vrouw Caroline een opleiding aan bijbelschool de Wittenberg. Sindsdien zijn ze actief in de kerk. Op vrijdagochtend bijvoorbeeld houden ze open huis. 'We hebben in de kerk een huiskamer gecreëerd. We zetten de deur open en regelen koffie met wat erbij.'

“

We zijn heel goed in het helpen van mensen. Maar praten over God: dat is toch even wat anders.”

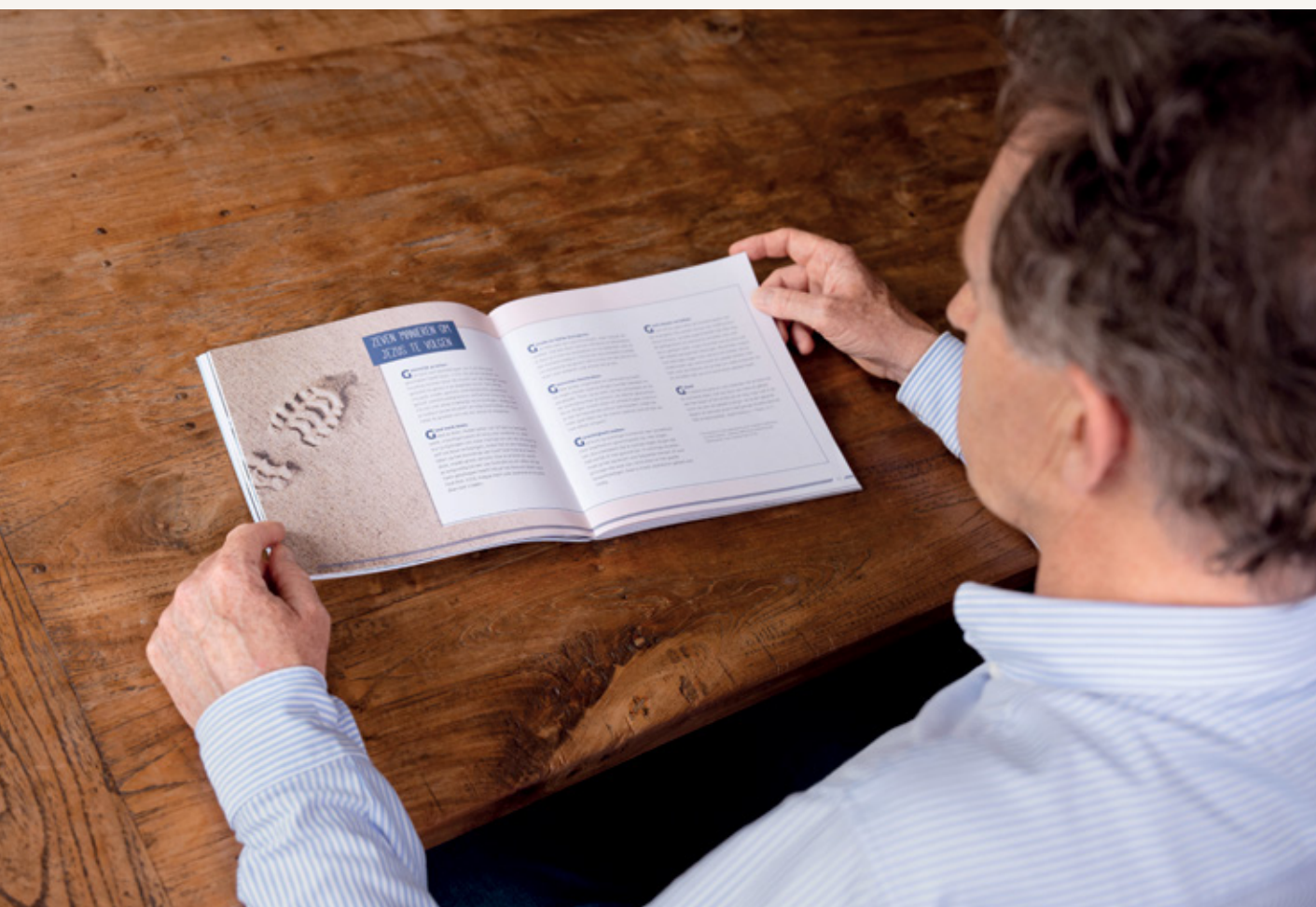
Daar gaat een verhaal aan vooraf dat ruim drie jaar geleden begint, in coronatijd. Een groep gemeenteleden gaat aan de slag met een nieuw kerkelijk beleidsplan. Het wordt een compact plan, gericht op concrete activiteiten aan de hand van jaarthema's. Een van die thema's is 'Leren spreken over God'. Gemeenteleden hebben namelijk in een enquête aangegeven dat dat moeilijk voor hen is. 'Wij zijn meer een gemeente van het doen, van de handen uit de mouwen', zegt Kees. 'We zijn heel goed in het helpen van mensen. Maar praten over God: dat is toch even wat anders.' Het verlangen is er wél, en de urgentie wordt gevoeld. 'Ook hier slaat de secularisatie toe. We moeten ons geloof kunnen verwoorden om het naar buiten te brengen.'

In die periode overweegt de kerkenraad deelname aan het IZB-Focustraject. Tijdens zo'n traject

biedt een begeleider vanuit de IZB ondersteuning bij het zetten van concrete missionaire stappen. Daar komt het uiteindelijk nog niet van. Wél gaat de gemeente zelf aan de slag met het werkboek 'Woorden geven' van IZB-Toerusting. Het bevat materiaal om in zeven bijeenkomsten na te denken over de vraag hoe je met anderen over je geloof kunt praten. Precies wat ze in Rijswijk willen.

Bewustwording en beweging

Op drie doordeweekse avonden worden kringen belegd waar ongeveer 35 gemeenteleden aan meedoen. Kees leidt ook een kring. Het werkboek bevat goed: het is doordacht, eigentijds en er ontstaan mooie gesprekken. Van de deelnemers hoort hij dat ze nooit eerder zo nadrukkelijk bezig zijn geweest hun geloof te verwoorden. 'Voor hun gevoel namen ze ook meer risico door het in alledaagse gesprekken gewoon in te

brengen.' Enthousiast: 'Dat was natuurlijk precies de bedoeling, dat die bewustwording én beweging ontstaan.' Verrast is hij door de persoonlijke geloofsverhalen als het hoofdstuk over getuigen aan de beurt is. 'Dat vond ik heel mooi. Daar komen mensen niet zomaar mee. Als je met zo'n programma aan de slag gaat, gebeurt dat wél.'

Inmiddels zijn de gesprekskringen afgelopen en is er een nieuw jaarthema: 'Kerk in het dorp'. 'We zijn nu bezig om mensen aan de rand van de kerk te benaderen. We vragen of ze behoefte hebben aan contact, of interesse voor laagdrempelige ontmoetingsbijeenkomsten in het dorp.'

“

Het is natuurlijk niet één grote success story.”

Vaak wordt dat gedaan door gemeenteleden die op de kringen gezeten hebben. Zij hebben vaardigheden geleerd om met mensen in gesprek te komen.' Het heeft al mooie reacties opgeleverd.

'Het is natuurlijk niet één grote successtory hè? Je hoopt uiteindelijk dat er meer mensen in de kerk komen. Ik denk altijd: we hebben een hartstikke goeie boodschap, wat doen we niet goed dat dat niet aanspreekt?'

Wim Duizer (76) is een van de gemeenteleden die meededen aan een gesprekskring. Hij wilde vrijer over het geloof kunnen spreken, vertelt hij. Op de kring merkt hij wat het met hem doet als anderen zichzelf blootgeven. De openheid werkt verbindend. 'Je moet God liefhebben boven alles en je naaste als jezelf. Dat voel ik nu eigenlijk méér.' Het belangrijkste dat hij heeft geleerd, is opmerkzaam zijn. 'Er komt altijd wel een moment in een gesprek dat je over het geloof kan beginnen. En dan moet je vooral doorvragen: hoe staan mensen erin?' Wekelijks drinken Wim en zijn vrouw koffie met mensen die van dichtbij te maken hebben met ernstige ziekte en overlijden. Tegenwoordig komt ook het geloof ter sprake. 'Door de gespreksgroep weet je beter hoe je daarmee om moet gaan. Ik ben heel blij dat ik meegedaan heb.'

Zelf aan de slag met een jaarthema of werkboek, zoals Hervormd Rijswijk? Ga naar www.izb.nl/toerusting of neem contact op via toerusting@izb.nl.

**‘Veel mensen
beseffen nauwelijks
hoe belangrijk
hun werk is’**

Als journalist zag Anneke Verhoeven de trouw van missionarissen in Mozambique. Nu zij als communicatiemedewerker bij de IZB werkt, maakt de levenswijsheid en gedrevenheid van de mensen die zij interviewt indruk op haar. 'Het is prachtig om mee te doen in die brede beweging achter Jezus aan.'

In het Stadscafé Amersfoort liggen kranten op de stamtafel, naast een verse bos bloemen. In dit café aan de voet van de laatmiddeleeuwse Onze Lieve Vrouwetoren spreek ik af met Anneke Verhoeven, sinds bijna vijf jaar communicatiemedewerker bij de IZB.

Anneke schrijft over uiteenlopende onderwerpen, van pioniersplekken tot de jaarlijkse Toer voor het Goede Doel. Voor het blad Lichtspoor interviewt zij een aantal keer per jaar ouderen over hun geloofsreis met God. Dat zijn altijd verrassende ontmoetingen, vertelt ze. 'De nuchterheid, het aanvaarden van de dingen, het besef dat God boven alles staat: dat raakt me. Het zijn zulke leerzame gesprekken.'

Veel mensen die op missionaire plekken actief zijn, zijn zo bescheiden dat ze misschien niet eens beseffen hoe belangrijk hun werk is, zegt ze. 'Bijvoorbeeld een vrijwilliger die jarenlang trouw elke zaterdagochtend de kinderclub leidt. Ik heb zoveel respect voor zulke mensen! Die kinderen gaan op een dag van de club af en komen misschien nooit in een kerk, maar hebben wel Gods liefde geproefd. Ze weten: wat er ook gebeurt, je kunt altijd bij Hem terecht.'

Gaandeweg leerde ze de diversiteit van de IZB kennen. 'Ik raakte onder de indruk van wat er allemaal gebeurt. Denk aan buurtmaaltijden, de MamaMomenten, maar ook evenementen voor ondernemers die bereid zijn de toerusting van predikanten te steunen. Ik vind het een voorrecht dat ik aan het eind van mijn werkzame leven onderdeel van deze organisatie ben.'

Conflictgebieden

Van jongs af aan wilde ze de journalistiek in. 'Schrijven voor een krant leek me het einde. Schrijven is trouwens het enige wat ik kan. Je

pakt pen en papier, en je hoeft alleen maar te luisteren en te noteren.'

Ze begon ooit als leerling-journalist bij het Reformatorisch Dagblad. In de jaren daarna bezocht ze voor die krant conflictgebieden in Afrika om daar reportages over te schrijven. 'Een primeurjager was ik niet. Ik probeerde goed te kijken en te observeren. In Mozambique zat ik eens tegenover een jong meisje van wie haar hele familie was uitgemoord. Ik heb toen alleen geluisterd naar wat ze mij vertelde, via een tolk. Mijn notitieblok liet ik in mijn tas, ik dacht: dat ga ik haar niet aandoen. Ik luister alleen en ik maak later wel aantekeningen.'

Op zulke momenten voelde ze zich als verslaggever ontzettend klein. 'Het is een cliché, maar ik heb veel bewondering voor de veerkracht van mensen gekregen. In een regio waar langdurig

honger heerste, maakten we met een groepje westerlingen mee dat het hele dorp werd uitgekamd om ergens een ei en wat groenten vandaan te halen om een maaltijd voor ons te bereiden. Dat heeft diepe indruk gemaakt.'

In Mozambique, maar ook in Rwanda en Angola zag ze regelmatig dat missionarissen op hun post bleven als veel mensen om hen heen, inclusief hulpverleners, waren gevlucht. 'Ze hadden de overtuiging dat zij daar, op die plek geroepen waren. Die trouw en vastberadenheid vond ik opmerkelijk.'

Rompertje

Na haar tijd bij het Reformatorisch Dagblad werkte ze zeventien jaar voor de Evangelische Omroep. Als redacteur van actualiteitenprogramma's stond ze presentatoren als Elsbeth Gruteke en Tijs van den Brink op de achtergrond terzijde. 'Het draaide om het uitnodigen van gasten en het voorbereiden van gesprekken. Soms moest

je alles uit de kast halen om iemand in de studio te krijgen. Iemand was net vader geworden en hield de boot af, maar hij was wel de beste deskundige op dat onderwerp.

Voor een kraamcadeautje ging hij overstag – ik heb snel een rompertje gekocht. Had iemand geen oppas? Dan zeiden we: neem je kind maar mee; we hebben hier wel een hoekje waar het lekker kan kleuren. Kon iemand echt de deur niet uit, dan regelden we een mobiele studio. Heel die logistiek was ook onderdeel van het werk. Wanneer iemand te laat kwam stond ik te spieden op het parkeerterrein. Als de begintune al bezig was, bij wijze van spreken, duwde je iemand nog een kop koffie in de hand. Het was een leuke tijd.'

Mensen spraken zich geregeld scherp uit tijdens het voorgesprek, maar als puntje bij paaltje kwam, tijdens de live uitzending dus, hadden ze

de neiging in te binden. 'Dan zat je gefrustreerd achter het glas toe te kijken te luisteren.' Ze durfde niets van de actualiteit te missen. 'Als je binnen een halfuur niet op de hoogte was van een nieuwsfeit, of het nu een afgetreden president was of een schandaal in de showbizwereld, dan zeiden we als collega's tegen elkaar: in welke grot heb jij gezeten? Dat was de stemming.'

Zendingskalender

Na die zeventien jaar nam ze afscheid van de EO en ging ze bij de Nederlandse Patiëntenvereniging aan de slag. En toen kwam de IZB op haar pad. 'Toen ik hier kwam werken, dacht ik meteen: wat prachtig om een schakeltje te zijn in de brede beweging achter Jezus aan'. Ze groeide op in de Gereformeerde Gemeenten. De belangstelling voor zending en missie kreeg ze als oudste van een groot gezin, van huis uit mee. 'In de woonkamer hing altijd een zendingskalender. Die mensen kende je van gezicht, je

wist waar op de aardbol ze werkten. Dat leefde enorm.'

Nu haar beide ouders overleden zijn, spreekt ze met haar broers en zussen regelmatig over het geloof dat ze hebben meegekregen. 'De liefde voor God en de discipline in het naar de kerk gaan was heel belangrijk voor hen. In mijn jeugd had ik een fase waarin ik vond dat het wel een tandje minder mocht. Maar later was ik dankbaar voor de structuur die ik daarin heb meegekregen.'

Moestuinminnaar

Haar liefde voor taal gaat soms zelfs 's nachts door. 'Een van mijn verslavingen is Wordfeud (de online variant van Scrabble). Als ik 's nachts niet kan slapen, speel ik tegen spelers uit een andere tijdzone. Dat is een heerlijke manier om de gedachten te verzetten.'

Een andere passie is de moestuin. 'Net als iedere andere moestuinier oogst ik niet alleen verrassingen maar ook teleurstellingen. Heel leerzaam!' Aan het einde van het gesprek ontdek ik nog een onverwachte kant. 'Ik kan enorm genieten van een spannende voetbalwedstrijd. Een favoriete club heb ik niet, maar ik houd van verrassende ontknopingen, bijvoorbeeld als de underdog wint.'

'In mijn hart blijf ik een radiomens', zegt ze tot slot. 'Een goed sportverslag op de radio vind ik eigenlijk nog spannender dan op tv. Daar kan ik helemaal in opgaan.'

Lichtspoor

Het blad Lichtspoor wordt in veel kerken uitgedeeld bij het ouderenbezoekwerk. Iedereen die ouderenwerk doet, kan na een kop koffie een blad achterlaten. Het tijdschrift zorgt voor verbinding: artikelen of columns uit het blad worden soms ook voorgelezen aan mensen die zelf niet meer kunnen lezen. En Lichtspoor is meer dan een blad: vrijwilligers ontmoeten elkaar ook op de jaarlijkse Lichtspoordag. Kerken kunnen een groepsabonnement afsluiten. Meer weten? Kijk op www.lichtspoor.nu

AL DERTIG JAAR OPEN MAALTIJD IN DE
ADVENTKERK IN AMERSFOORT

'Een wij-gevoel

creëren'

Van links naar rechts: Marleen Woudenberg,
Anita Breunissen, Mieke van den Brandhof,
Arja van Velzen en Amanda van der Maas.

Wie het financieel moeilijk heeft of moeite heeft met alleen eten of om welke reden dan ook: iedereen is van harte welkom op de derde woensdag van de maand bij de open maaltijd van de Adventkerk in Amersfoort. Al dertig jaar lang.

Rond half zes staan dampende bakken met chili sin carne en chili con carne klaar. Aangevuld met taco's, gevulde paprika's, komkommersalade, tomaat en rijst. De gasten nemen plaats aan vijf kleurig gedekte lange tafels. Jongens van de basiscatechese helpen dit keer mee. Zij serveren vliegensvlug het voorgerecht uit. Rienk van Velzen, missionair ouderling, heet iedereen welkom en doet een gebed. Hij vraagt eerst aandacht voor een verdrietig bericht: het overlijden van Ingrid, die er altijd was. 'Laten we een moment van stilte houden.'

Met de opgediende maaltijd willen we 'dienen', vervolgt Rienk. 'Jezus diende de mensen door hun voeten te wassen. Nou, voeten wassen zullen we nu maar niet doen...' Mijn overbuurman lacht, hij ziet de humor ervan in. Hij woont alleen en komt graag. Heerlijk eten, smullen zelfs. In het dagelijks leven houdt hij de stad schoon. Naast hem zit zijn buurvrouw; de uit Nederlands-Indië afkomstige Louise Klerks (92). 'Ik moet eten van de dokter en ik vind dit zó lekker.' Zij is lid van de Bethel Pinksterkerk; begrippen als hervormd, gereformeerd, luthers en evangelisch zeggen haar weinig. 'Daar gaat het niet om. God kijkt naar je hart, niet of je dit of dat bent.'

“

God kijkt naar je hart, niet of je dit of dat bent.”

Laarsjes

Ondertussen mogen de gasten eten opscheppen en vormt zich een rij. Op de tafel staan plastic laarsjes waar een donatie in kan. Voor deze gratis maaltijd worden kosten gemaakt, vertelt Anita Breunissen, die samen met Amanda van der Maas, Arja van Velzen, Marleen Woudenberg en Mieke van den Brandhof deze maaltijd verzorgde. 'We doen de deuren open, ontvangen mensen en zorgen ervoor dat het eten netjes klaar staat. We zorgen voor een planning die we strak aanhouden, want we merken dat onze gasten er rekening mee houden.'

Maandelijks koken verschillende vrijwilligers thuis, waarna zij het eten op deze woensdag naar de kerk brengen. 'We zouden best graag op locatie koken, zodat het lekker gaat ruiken, wat tot dusver bij een onvervulde wens is gebleven.' Van september tot en met juni wordt er gekookt. 'We zijn een begrip geworden. Onze doelgroep bestaat uit voornamelijk mensen uit de wijk en een groep uit Spakenburg die hier al lang komt. In principe is iedereen welkom.' Het recept: 'Gastvrij zijn en gewoon lekker eten, gezellig bij elkaar aan tafel zitten, goede gesprekken voeren en een wij-gevoel creëren, en dat vanuit de liefde van God.'

Meer aandacht

Voor de corona-epidemie kwamen er wel zestig tot tachtig gasten eten. Nu is dat teruggelopen tot gemiddeld rond de dertig. 'Met het huidige aantal deelnemers kunnen we meer aandacht aan de individuele gasten besteden', licht Anita

toe. 'We nemen de tijd om te luisteren en een gesprekje aan te gaan.' En dat gebeurt, want zo te horen gaat het hier en daar een spade dieper. Deelnemers aan de maaltijd mogen desgewenst zelf koken of een gerecht meenemen. Dat heeft Adriana van Ginkel (42) gedaan: gevulde paprika's en rijst in tomatensaus, in Roemeense stijl, uit het land waar zij geboren en getogen is. Ze komt pas voor de tweede keer. 'Gezellig om samen te praten en te proeven.' Ze knuffelt haar kleindochter Abaya van zes.

Visvangst

Halverwege de maaltijd is er een korte overdenking. Rienk van Velzen leest voor over de visvangst op het meer van Tiberias. 'Het wil niet lukken, ze hebben de hele nacht tevergeefs gevestig. Frustratie alom. Opeens staat Jezus op de oever en roept dat de jongens het net aan de andere kant moeten uitgooien. Kijk aan, het wordt de grootste vangst aller tijden.' Rienk vertelt over Jezus en hoe het zit met geloven. Hij windt er geen doekjes om: geloven is moeilijk, denk aan de opstanding van Jezus. Je kunt een speld horen vallen. Na afloop fluistert Adriana dat ze de 'prediking' eigenlijk belangrijker vindt dan de maaltijd.

Tot slot delen de jongens het nagerecht uit: chocoladevla en tiramisu. Koffie en thee volgen. Tegen achten wordt er opgeruimd en keert de rust terug in en rond de Adventkerk. Het was een maaltijd die bekroond mag worden met een Michelinster.

Zelf ideeën opdoen voor een missionaire maaltijd? Vraag de gratis brochure aan via impact@izb.nl

Luister naar de nieuwe podcastserie van de IZB.

Kees van Ekris (*IZB-collega en Theoloog des Vaderlands*) en Rosa Douma (*presentatrice Eerst dit-serie 'Dit dus'*) spreken met deskundige gasten zoals Paul Schenderling, Beatrice de Graaf en Arie Boomsma over actuele thema's.

lichaam

onderdak

geestkracht

radicaliteit

genereren van ideeën

Wat betekenen deze trends voor het uitleven van het Evangelie in je dagelijks leven? Meer informatie hier:

Colofon

Tijding is een gratis uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland. De IZB is actief binnen de Protestantse Kerk in Nederland en stimuleert, adviseert en ondersteunt gemeenten en gemeenteleden bij missionair werk.
Meer info: www.izb.nl

Overname van artikelen is toegestaan met bronvermelding.

Adres

Breestraat 59-61
3811 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Redactie

Afdeling Communicatie IZB:
Michaël Boon
Anneke Verhoeven
Nels Fahner
Marieke Verkaik (secretariaat)

Opmaak

Ivar van Loen, www.ivarontwerpt.nl

Coverfoto

Sjaak Boot

Bankgegevens

IBAN: NL 26 RABO 0302 2061 91
BIC: RABONL2U

Steun zending in Nederland

De IZB is voor een groot deel afhankelijk van giften. Uw steun is daarom hard nodig! Regel uw gift gemakkelijk via www.izb.nl of bel naar (033) 461 19 49.